

ת"פ 18753/06/18 - מדינת ישראל נגד נאיל ח'טיב

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 18753-06-18 מדינת ישראל נ' ח'טיב(עצור
(בפיקוח)
כבוד השופט אבי לוי
בפני
בעניין:
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשם נאיל ח'טיב (עצור בפיקוח)

גזר דין

כללי

כתב-אישום הוגש ביום 10.6.18 בתיק זה נגד הנאשם, נאיל ח'טיב, יליד 1999. ביום 14.10.18 הודיעו הצדדים כי באו לכלל הסדר-טיעון, שבמסגרתו תוקן אותו כתב-אישום ואילו הנאשם נטל אחריות לביצוען של העבירות הכלולות בו. ביום 5.5.19, בהתאם לבקשתי, הונח לפניי תסקיר מאת שירות המבחן בעניין עונשו של הנאשם. במסגרתו השמיע הנאשם דברים, אשר עשויים היו להיתפס ככפירה בחלק מעובדות האישום, אשר נכללו בכתב-האישום המתוקן. בנסיבות אלה, במסגרת הדיון שנערך ביום 7.5.19, ערכתי בירור נוסף עמו לגבי נכונותן של העובדות, אשר אותן אישר בדיון הקודם והכלולות בכתב-האישום המתוקן. לאחר היסוס והתלבטות וכן היוועצות עם עורך-דינו, הנאשם אישר באופן חד-חד-משמעי את נכונות העובדות, הסביר כי דבריו הקודמים נבעו מבלבול ושב ונטל על עצמו אחריות מלאה לכל שנטען נגדו בכתב-האישום המתוקן.

עובדות ההרשעה

להלן יובאו עובדות ההרשעה -

ביום 25 במאי 2018, בשעת אחר-צהריים, נסע המתלון, סאלח סאלח, עם אשתו ההרה ברכבו מסוג מיני קופר. בהגיעם לכיכר בכפר מנדא, הגיע הנאשם כשהוא נוהג ברכבו לאותה הכיכר. יצוין, כי כאשר הנאשם נהג ברכבו, נהיגתו לא הייתה מכוסה בביטוח כנדרש בחוק, רישיון הרכב היה חסר-תוקף והנאשם עצמו היה פסול לנהיגה לנוכח החלטת בית-המשפט במסגרת תיק בית-משפט לתעבורה בעכו (פל"א 9428-10-17). הנאשם ביצע פניית-פרסה במהירות ופגע ברכבו של המתלון בצדו השמאלי הקדמי. לאור זאת, התפתחה תגרה בין השניים. תגרה זו כללה חילופי-מהלומות. אשת-המתלון הגיעה על-מנת להפריד בין השניים, חשה ברע והתעלפה. בעוד המתלון ניגש לעברה, **נטל הנאשם אבן, שבר באמצעותה את השמשה האחורית ברכבו של המתלון, שרט באמצעותה את החלון האחורי מצד ימין וברח.** המתלון פינה את אשתו למרפאת הסהר הירוק בכפר לקבלת טיפול רפואי. בשעת אחר-צהריים, בעוד המתלון מצוי מחוץ למרפאה, הגיע למקום הנאשם ברכבו וכשהבחין במתלון עומד בסמוך לרכבו, נסע לעברו

במהירות, היטה לעברו את כלי-הרכב וניסה לפגוע בו ולגרום לו חבלה חמורה. המתלונן הבחין בכך ולפיכך, קפץ הצידה לבל ייפגע. **הנאשם התנגש בעוצמה ברכבו.** כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו לרכבו של המתלונן זנק שנאמד בסך של כ-60,000 ₪.

בגין המעשים הללו, הורשע הנאשם בעבירות של **ניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות**, לפי סעיפים 333, 335 ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**"); שתי עבירות של חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413'ה' לחוק העונשין; נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"); נהיגה ללא רישיון רכב, לפי סעיפים 2ספ"א ו-62(1) לפקודת התעבורה; נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיפים 2(א) ו- (ב) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

לנוכח גילו של הנאשם, התבקש שירות המבחן לערוך תסקיר בסוגיית העונש הראוי להיות מוטל עליו. להלן יובאו עיקרי ממצאיו -

תסקיר שירות המבחן

צוין, כי הנאשם כבן 20; כי הוא עוסק באימון סוסים במסגרת חוות-סוסים בכפר מנדא. הוא הבן הבכור במשפחה. אבי-המשפחה סובל מבעיות בריאות ונפש המקרינות על יכולתו לתפקד. הוא בעל מוטיבציה נמוכה ללימודים ולפיכך לא השלים את לימודיו התיכוניים. עם זאת, הוא בעל תעודה מקצועית בתחום אימון הסוסים. לחובתו 4 הרשעות קודמות בגין נהיגה ללא רישיון והוא נדון לעונש מאסר ופסילת רישיון בגין כך.

הנאשם התייחס למעשי העבירה והודה שנהג ביוזעין כשהוא בפסילה אף כי ציין שהפסילה למעשה הסתיימה והוא יכול היה לקבל את רישיונו. הוא טען, שהמתלונן היה זה שהיכה אותו בעקבות התאונה. את הפגיעה הנוספת הוא ייחס להשפלה ופגיעה בתדמיתו. הוא הביע צער על התנהגותו וטען כי פעל בלא שיקול-דעת. הוא פנה מיד אחר-כך בבקשה שנכבדי הכפר יערכו "סולחה" בינו לבין המתלונן.

השירות התרשם שהנאשם ממוקד במחירים שהוא משלם כתוצאה ממעורבותו בעבירות ופחות ער למסוכנות הגבוהה, הטמונה בהתנהגותו. ההערכה היא כי הוא פעל באופן אימפולסיבי, בלא שיקול-דעת תוך גילוי תוקפנות וחוסר היענות לגבולות החוק. הוא נוטל אחריות חלקית למעשיו ומתקשה להביע אמפתיה כלפי קרבן-העבירה.

במסגרת שקילת הסיכון לחזרתיות צוינו נטילת האחריות החלקית, הקשיים בוויסות דחפים ובהפעלת שיקול-דעת, רגשותיו המועצמים, עמדותיו כלפי מעשים תוקפניים שעשה בעבר והעדר השפעה של סנקציות עונשיות שהופעלו כלפיו בעבר.

בשיקולי סיכויי השיקום צוינו העובדה שהוא בחור צעיר המכיר, ולו חלקית בחומרת מעשיו, הבעת הצער והחרטה ההצהרה בדבר רצון לערוך שינוי באורח חייו ובדפוסי התנהגותו דרך השתתפות בתהליך טיפולי.

לפיכך, צוין, כי בהיעדר מעורבות טיפולית מותאמת קיים סיכון **גבוה** להישנות התנהגות עוברת-חוק בעתיד. להערכת השירות, שילובו בטיפול ייעודי לשליטה בכעס ורכישת כלים מתאימים עשויים להפחית בעתיד את רמת הסיכון להישנות התנהגות עוברת-חוק. נוכח דימויו העצמי הנמוך וגילו הצעיר, סבר השירות שהטלת מאסר לריצוי בפועל תחשוף אותו לעולם העברייני ותביאו במגע עם אוכלוסייה שלילית ולפיכך, תגרור רגרסיה בתפקודו. הנאשם ביטא נכונות להשתלב בטיפול קבוצתי. לפיכך, המליץ השירות שאשקול להטיל עליו ענישה שיקומית- לצד מאסר לריצוי בעבודות שירות וכן

פיצויים לטובת המתלונן. עוד הומלץ על העמדתו בפיקוח שירות המבחן למשך שנה וחצי לצורך שילובו בטיפול הקבוצתי הייעודי הנדרש לו.

ראיות הצדדים

המאשימה

הוצג לפניי תדפיס מידע פלילי-תעבורתי בעניינו של הנאשם. התדפיס לימד, שבשנת 2017 הוא הורשע בעבירות של נהיגה ללא רישיון; רישיון רכב שלא בתוקף וביטוח שאינו בתוקף. כן הורשע בכך, שעשה שימוש ברכב שנאסר בשימוש. בגין אלו הוטלו עליו 3 חודשי מאסר על תנאי (שהם כעת בני-הפעלה), קנס פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל-תנאי (אף הוא בן הפעלה). עוד הורשע בשנת 2017 בנהיגת רכב שהוחלט לאסור בו השימוש בו (הוטל קנס) וכן בנהיגת רכב ללא מלווה (הוא קנס לצד פסילת רישיון (בפועל ועל-תנאי).

הוצג לפניי תיק פל"א 9428-10-17 אשר במסגרתו הוטלו על הנאשם עונש המאסר המותנה והפסילה המותנית דלעיל.

ההגנה

מטעם ההגנה, הוצג לי הסכם "סולחה" שנערך ביום 24.2.19 ואשר במסגרתו הביע הנאשם צער וחרטה על המקרה, התחייב לא לחזור עליו ולנהוג כבוד כלפי המתלונן; המתלונן התחייב לבטל את התלונה במשטרת ישראל. הצדדים הצהירו כי אין להם ולא יהיו להם תביעות כלשהן זה כלפי זה פועל יוצא של האירוע המתואר לעיל.

טיעוני הצדדים

התביעה

ב"כ המלומד של המאשימה, עו"ד אליאל, עמד על הערכים החברתיים, שבהם פגעו מעשיו של הנאשם: קדושת החיים; אי-קבלת מרות החוק והמשפט; זכותו של אדם לקניינו. לדעת ב"כ המאשימה האמור בפגיעה מהותית בערכים הללו בשים לב למידת האלימות שננקטה, לחזרה על המעשים ולהסלמתם. ב"כ המאשימה עמד על הנסיבות הקשורות בביצוע המעשים: חזרת הנאשם אל המתלונן לאחר שעזב את המקום בתחילה מלמדת על ביצוע יזום, מושכל ומתוכנן בניסיון להסב נזק גופני חמור למתלונן. לפיכך, אין לראות את המעשים כספונטניים. העבירות בוצעו על-ידיו, לבדו. מעשיו של הנאשם עלולים היו להוביל לנזק גופני חמור ולנזק רכושי כבד. לדעת התביעה בסיבות לביצוע המעשה אין כדי להוות טעם להקלה בנסיבות העניין. התביעה לא התעלמה מגילו הצעיר של הנאשם (18 ו-10 חודשים) אך אין בכך כדי למנוע ממנו את הבנת החומרה הטמונה במעשיו.

לאחר הצבעה על פסיקה שעסקה בעבירות דומות, המליץ ב"כ המאשימה על קביעת מתחם העונש הולם הנע בין 30 לבין 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ב"כ המאשימה לא התעלם מהנסיבות האישיות (הגיל הצעיר, ההרשעות הקודמות, ההודאה והחרטה המקופלת בה, שיתוף הפעולה עם הרשויות, המאמצים לתקן את תוצאות העבירה כמו גם השפעת הענישה על משפחתו של הנאשם). עם זאת, סבר כי המלצת שירות המבחן איננה משקפת נכונה את השיקולים השונים הפועלים במקרה זה והמליץ כי העונש המוטל יהיה במרכז מתחם הענישה. לדעתו, אין זה מקרה להפעלת הוראת סעיף 40ד' לחוק. שכן אין לומר על הנאשם שהשתקם או שקיים סיכוי של ממש לשיקומו.

עוד ביקש ב"כ המאשימה שאפעיל במצטבר עונש מאסר מותנה אשר תלוי ועומד נגדו וכן עונש פסילה על-תנאי בן 3 עמוד 3

חודשים שהוא בר-הפעלה. התבקשתי גם להטיל עונשי מאסר על תנאי, פסילת רישיון ופיצויים לנפגע העבירה.

ההגנה

הסנגור המלומד, עו"ד שליבי, עתר להסתפקות בתקופת מעצרו של הנאשם או לחלופין, להטיל עליו מאסר לריצוי בעבודות שירות. הוא עמד על כך, שהנאשם הודה באשמות בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי ניכר; חרטתו הכנה והאמיתית באה לידי ביטוי גם בתסקיר שהוגש בעניינו. הנאשם נעדר עבירות פליליות (אף כי הורשע בעבירה מתחום התעבורה). הסנגור הדגיש את העובדה שעניין לנו כאן בנאשם צעיר מאוד (בן 19 לערך), הבא ממשפחה נורמטיבית, העושה כל שביכולתה כדי להחזירו למוטב. הוא עמד על כך, שאביו של הנאשם הוא אדם חולני הסובל מנכות בשיעור גבוה על רקע בעיה רפואית תורשתית, שממנה סובלים בני-משפחה רבים.

בהתייחסו לאירוע המתואר בכתב-האישום, עמד הסנגור על כך, שהמתלונן הגיב, ירד מרכבו ופנה לנאשם, דהיינו, גם לו היה חלק בהתפתחות האירוע. בכל הנוגע לאירוע הנוסף, הודה, שכן אין ניתן לייחס אשם למאן שהוא נוסף. הסנגור עמד על כך שנערכה "סולחה" בין הצדדים בנוכחות נכבדי הכפר בהשתתפות המתלונן; הוא נעצר לתקופה בת 5 חודשים למעצר בפיקוח אלקטרוני, על המשמעויות הנובעות מכך. הסנגור דחה את רמת-הענישה שאליה הפנה ב"כ המאשימה בטענה שמדובר בעונשים שהוטלו במקומות בהם נפצעו אנשים פציעות ממשיות ולא כמו במקרה שלפנינו שבו איש לא נפצע. הסנגור ביקש, שאאמץ את ההמלצה הכלולה בתסקיר, המבוססת על האפשרות לשקם את הנאשם ע"י שילובו בטיפול לשליטה בכעסים. לנוכח הנסיבות האישיות, העדר עבר פלילי ונסיבות ביצוע העבירה, סבר הסנגור, שנכון להעדיף את הפן השיקומי הענישתי ולהימנע מהטלת מאסר נוסף בכליאה.

דברו האחרון של הנאשם

הנאשם הביע התנצלותו על מעשיו; הוא ציין כי הוא מבקש לעזור למשפחה, לאביו ולחזור לשגרת חייו. הוא ציין שהוא עובד כמדריך רכיבה על סוסים ומאמן לתחרויות רכיבה על סוסים.

דין והכרעה

ניצב לפניי בחור צעיר כבן 19 שנים, אשר זו לו עמידה ראשונה בפני בית-משפט פלילי בגין עבירה שאיננה עבירת תעבורה (הוא נתן את הדין פעמיים בעבר לפני בית-משפט לתעבורה בגין עבירות חמורות של נהיגה ללא רישיון).

המעשים שבעשייתם הורשע הם חמורים מאוד בעיניי. אמנם, אין המדובר בפעילות עבריינית מתוכננת. אמנם, מדובר במעשים שבוצעו פועל יוצא של התפרצות רגעית; דא עקא, **שפגיעתם הייתה ממשית ופוטנציאל פגיעתם היה קשה מאוד.** יותר מכך, שירות המבחן העריך, כי במצבו הנוכחי נשקף מהנאשם **פוטנציאל גבוה להמשיך ולבצע מעשים דומים בעתיד.** עם זאת, **סבר** השירות שניתן יהא להפחית פוטנציאל זה על-ידי טיפול אשר יותאם לנאשם. סברה זו התבססה, לפי הבנתי, על **תקווה**.

אפנה כעת, לגזור עונשו של הנאשם בשים לב לכל הנתונים אשר פורטו לאורך גזר-דין זה ובהתאם למתווה שהוכתב בידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין במסגרת סימן א'1 בפרק ו' בחוק העונשין.

כידוע, מטרתו של הסימן האמור לקבוע את העקרונות והשיקולים בענישה; לקבוע את המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם לצורך קביעת העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירות שבעשייתן הורשע (סעיף 40א לחוק). העיקרון המנחה

בסימן האמור הוא עקרון ההלימה - קיום יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש המוטל עליו ומידתו (סעיף 40ב לחוק).

הדרך לאיתור העונש המתאים מתחילה בקביעת מתחם העונש ההולם למעשי העבירה. קביעת המתחם נעשית בשים לב לערכים החברתיים המוגנים שבהם פגעו מעשיו של הנאשם, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת בכגון דא ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג(א) לחוק).

נצא, אפוא, למסע לקביעת מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם.

אין, למעשה, מחלוקת בין הצדדים על כך שהעבירות המגלמות את המסכת העובדתית, המגוללת בכתב האישום, מהוות **אירוע אחד** (ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל**, מפי כב' השופטת ברק-ארז, ניתן ביום 29.10.14; ע"פ 9308/12 **עיסא נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 30.7.15); לפיכך, וכמצוות סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ייקבע להלן **מתחם עונש הולם יחיד לאירוע כולו וייגזר עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע**.

הערכים המוגנים, שבהם פגעו המעשים ברורים וניכרים לעין. בנהגו ברכב כשהוא פסול לנהיגה, ללא ביטוח בר-תוקף וכשרישיון הרכב הוא משולל תוקף, פגע הנאשם בבטיחות עוברי-הדרך, בסדר הציבורי ובשלטון החוק. בנוטלו אבן ובשוברו באמצעותה את השמשה האחורית במכונית המתלונן וכן בשורטו את החלון האחורי פגע בערכים שעניינם **הגנה על זכות הקניין של הזולת מפני פגיעה זדונית, בזכות הזולת לחיים שלווים ובלתי-מופרעים במעשי אלימות וכן בסדר הציבורי**. בנסיעתו הפרועה לעבר המתלונן ובניסיון לפגוע בו ולגרום לו חבלה (מחוץ למרפאה) פגע הנאשם **בזכותו של הזולת לחיים ולשלמות הגופנית וכן לזכות הזולת להגנה מפני פגיעה זדונית ברכושו. גם המעשים הללו פגעו בסדר הציבורי**.

מידת פגיעת מעשיו של הנאשם בשורת ערכים חברתיים, אשר נמנו לעיל היא **ממשית ומשמעותית**. הנאשם גרם נזקים ממשיים לכלי-הרכב, העמיד את חייו של המתלונן בסכנה ממש ואף סיכן את בריאותה של רעייתו ההרה. **מדיניות הענישה בכגון דא מחמירה**. בתי-המשפט ובראשם בית-המשפט העליון עמדו לא פעם על החשיבות למגר את תת-התרבות האלימה, הפושה בחברה בישראל ובפרט כאשר זו מתפרצת על רקע ויכוחים של מה-בכך בין נהגים, לדוגמה. הדרך למגר תופעה זו היא, ככלל, על-ידי הטלת ענישה מחמירה המתבטאת בעונשי מאסר מאחורי סורג ובריה על-מנת להרתיע. על כך עמד כב' השופט י' דנציגר, במסגרתו של ע"פ 3863/09 **מדינת ישראל נ' חסן** (ניתן ביום 10.11.09), בציינו כדלהלן:

"...קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים...יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריה".

על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם, עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שבגינן הורשע הנאשם דכאן, **בדגש על העבירה שעניינה (ניסיון ל-) חבלה חמורה בנסיבות מחמירות**. כאן המקום לציין, כי מדיניות הענישה הנהוגה במקרים אלו הינה מגוונת ותלויה בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ראו לעניין זה: ע"פ

9168/18 קשור נ' מדינת ישראל, פסקה 11, ניתן ביום 26.2.19

למדיניות הענישה שעניינה חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, וחבלה במזיד ברכב, ראו למשל: ע"פ 1333/18 מדינת ישראל נ' גוהר (ניתן ביום 10.10.18); ע"פ 9168/18 קשור נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.2.19); ע"פ 8711/09 יאסין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 28.6.10); ע"פ 8991/10 מכבי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 17.5.15); ע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25.12.14); ע"פ 935/14 אוסטרוביץ נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 30.11.14); ע"פ 1985/18 אביטן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.6.18); ע"פ 702/14 רויטמן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 21.5.14).

למדיניות הענישה בעבירות שעניינן נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון רכב ונהיגה ללא ביטוח, ראו למשל: רע"פ 8619/18 חסן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.12.18); רע"פ 1076/16 כהן נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.2.16).

מכאן, חשוב לבחון את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות -

מעשיו של הנאשם לא היו מתוכננים אלא ספונטניים באופיים. הנאשם נושא בחלק הארי של האחריות למכלול האירועים. הדבר נכון ביחס להתפתחות הבעייתית של חלקו הראשון של האירוע ונכון באורח מלא ביחס לחלקו השני. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, ובפרט ניסיון הדריסה, עלול היה להיגרם נזק פיזי חמור מאוד למתלונן אלמלא תושייתו. בפועל, נגרם נזק נפשי לרעייתו של המתלונן ונזק כבד לרכבו. סיבותיו של הנאשם בביצוע המעשה כרוכות היו בכעסו על המתלונן ועל התנהלותו. הנאשם הבין את שעשה, את הפסול שבמעשיו יכול היה וצריך היה להימנע מביצועו. המעשה הוא מעשה אלים.

בהתחשב במכלול השיקולים דלעיל, ובפרט בשים לב לערכים החברתיים שבהם פגעו מעשיו של הנאשם, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות ביצוע העבירות מצאתי כי מתחם העונש ההולם את המעשים עומד על 15 עד 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשי מאסר על תנאי פיצויים ופסילת רישיון נהיגה.

משנקבע מתחם העונש ההולם, עליי לשקול אם ראוי לחרוג ממנו מפאת טעמים של שיקום בהתאם לסמכות הנתונה לי בסעיף 40 לחוק, או שיש לגזור לנאשם עונש בתוככי המתחם בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

כזכור, סעיף 40 לחוק קובע, שאם בית-המשפט מצא שהנאשם "השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם" רשאי הוא לחרוג מהמתחם ולקבוע את עונשו של הנאשם "לפי שיקולי שיקומו" (ראו לעניין זה בהרחבה: ע"פ 6637/17 קרנדל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 18.4.18). (להלן: "עניין קרנדל").

על-פני הדברים, מקרהו של הנאשם הוא מקרה המתאים לבחינת חריגה ממתחם העונש ההולם. עניין לנו בבחור צעיר מאוד, כבן 19 שנים, אשר עבר את מעשי-העבירה בהיותו כבן 18 שנים; מדובר במי ששירות המבחן הביע חשש, שבשל אופיו ואישיותו, כליאתו עלולה לדרדרו לכלל עשייה עבריינית חמורה עוד יותר לנוכח ההשפעות השליליות של כליאה ושל החברה, אותה יפגוש בתוככי מתקן המאסר. מדובר במי, ששירות המבחן המליץ על שילובו בתהליך שיקומי.

דא עקא, שלא אוכל, בשום אופן, לומר, והדבר איננו נובע בשום דרך שהיא מהמלצת שירות המבחן, שניתן לזהות בנאשם "סיכוי של ממש שישתקם". לטעמי, איתור "סיכוי של ממש" לשיקום חייב להיעשות רק לאחר שאותרה מוטיבציה גבוהה לשיקום, עשייה מצדו של הנאשם בכיוונים שיקומיים, תחילתו של תהליך ופרוגנוזה חיובית

המובעת על-ידי מנחי-השיקום.

עם כל הצער שבדבר, זה איננו המקרה שלפניי. **שירות המבחן** מביע רצון למנוע הידרדרות אפשרית של הנאשם; רצון וכוונה אלו הם כמובן ברוכים. דא עקא, שהשירות מודה, שנכון להיום הסיכון הנשקף מהנאשם לשלום הציבור ולביטחון הוא **גבוה**. אין בידי השירות כל כלי העשוי לתת הערכה אמינה ביחס לסיכוי, שתהליך שיקומי יפחית סיכון זה; **אין בידי שירות המבחן אמצעים לבחון את רצינות כוונותיו של הנאשם בהצהרותיו**; אין בידיו דרך להעריך את הסיכוי שהנאשם יתמיד בתהליך וימשיך בו. במצב דברים זה, **אין ניתן לייחס משקל גבוה לרצונו של השירות לשקם את הנאשם ואין ניתן לראות רצון זה**, כעומד במבחן החוק המקופל במילים "סיכוי של ממש שישתקם" (על משמעותו של תסקיר שירות המבחן וחובתו של בית המשפט לשקול שיקולים נוספים, ראו: **עניין קרנדל**, פסק דינו של כב' השופט אלרון, פסקה 12).

בנסיבות אלה, **אין לי אלא לדחות, בצער רב, את המלצת השירות ולהתמקד בשיקולי הענישה המקובלים, המייחסים כמובן משקל לסיכויי השיקום, אך אשר אינם נותנים להם משקל בכורה בהכרח.**

נסיבותיו האישיות של הנאשם תוארו לעיל בהרחבה. מאסר יפגע בו לנוכח גילו הצעיר ובבני-משפחתו, המלווים אותו לכל אורך התהליך ועושים הכל על-מנת לתמוך בו. הנאשם נטל אחריות על המעשים ומבקש לחזור למוטב. בין הנאשם לבין המתלונן נחתם הסכם "סולחה" המבטא מאמץ שלו לתקן את תוצאות העבירה (ראו לעניין זה: ע"פ 2888/15 ח'דיירי נ' מדינת ישראל, פסקה 17, ניתן ביום 28.12.16). עם זאת, לא שמעתי, **שהנאשם פעל לפצות את המתלונן ועל כך יש להצר**. הנאשם הודה באשמה, ובכך הביע חרטה על המעשים וחסך זמן שיפוטי יקר. נסיבות חייו של הנאשם, כפי שהללו פורטו בתסקיר אינן פשוטות. בוודאי שהייתה להן השלכה כלשהי על הסתבכותו כאן. עברו הפלילי של הנאשם איננו נקי (אף כי הוא איננו כולל הרשעות שאינן בתחום עבירות-התעבורה). הוא עבר את העבירות חרף עונש מאסר מותנה ופסילה מותנית, אשר היו תלויים ועומדים נגדו.

בהתחשב בכל האמור לעיל, מצאתי לנכון לגזור לנאשם **15 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי תקופת מעצרו הסגור**. בגזירת העונש כך התחשבתי גם בתקופה הממשית, בה שהה הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני (ראו לעניין זה: ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.4.16).

מוטלים עליו 9 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור במשך 3 שנים עבירת אלימות מסוג פשע.

אני מורה על הפעלת עונש המאסר המותנה בן 3 חודשים (מתיק 9428-10-17) **בחופף** לעונש המוטל כאן. טעם החפיפה נעוץ בגילו הצעיר של הנאשם ובכך שהוא מביע רצון להשתקם.

כן מוטלים עליו 15 חודשי פסילה מקבל או החזיק רישיון נהיגה. מופעל בזאת עונש פסילת רישיון נהיגה על-תנאי שהיה תלוי נגדו (3 חודשים) זאת במצטבר לעונש המוטל כאן. יהא עליו אפוא לרצות 18 חודשי פסילת רישיון נהיגה בהם יישא מיום שחרורו מהמאסר.

מוטל עליו עונש פסילת רישיון בן 12 חודשים על תנאי למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילת רישיון נהיגה.

מופעלת בזאת התחייבותו של הנאשם לשלם סך של 1500 ₪ אשר הוטלה בתיק הנ"ל.

הנאשם ישלם למתלונן ולרעייתו פיצוי בסך של 70,000 ₪ הן בגין הנזק לרכב הן בגין הנזק הנפשי והסבל שגרם לרעייתו. סכום זה ישולם ב-20 תשלומים שווים החל ביום 1.1.20.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ג אייר תשע"ט, 28 מאי 2019.